

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. T. L.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. O. K., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanej **Slovenskej republike – Úradu vlády Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 1, zastúpeného A., so sídlom v B., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 144/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. septembra 2010 sp. zn. 12Co 28/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy dovolacieho konania v sume 281,84 € k rukám A., so sídlom v B., IČO: X, do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 24. septembra 2008 č. k. 12 C 144/05-365 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej náhrady škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom v sume 87 017 Sk spolu s úrokmi z omeškania vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby NBS od 23. marca 2004 do zaplatenia a tiež v sume 13 200 Sk s rovnako vyčíslenými úrokmi z omeškania od 23. marca 2004 do zaplatenia. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že neboli splnené podmienky pre vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. Žalobca označil za nezákonné rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda, rozhodnutie Úradu vlády SR č. 6957/2004 z 18. marca 2004 o zmene štátnozamestnaneckého pomeru a zaradení mimo činnnej štátnej služby, ktorým bol od

23. marca 2004 zaradený mimo činnú štátnu službu a ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Úradu pre štátnu službu č. USS – 22253/2004 z 2. júna 2004. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2005 sp. zn. 4 SŽ 97/2004 boli síce uvedené rozhodnutia zrušené, avšak nie pre nezákonnosť, ale pre nepreskúmateľnosť, nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, čo znamená, že nebol splnený základný predpoklad pre úspešnosť žaloby z titulu nezákonného rozhodnutia. Súd prvého stupňa ďalej dospel k záveru, že bola čiastočne splnená podmienka nesprávneho úradného postupu, ktorý videl v porušení § 103 ods. 5 zákona č. 312/2002 Z. z. o štátnej službe a nevybavení odvolaní žalobcu z 8. októbra 2004 a 31. januára 2005. Žalobca za škodu považoval rozdiel medzi nesprávne určenou výškou a zložením jeho funkčného platu a funkčným platom, ktorý mu bol určený pred zaradením mimo činnnej štátnej služby a valorizáciou jeho tarifného platu. Pri určovaní škody vychádzal z rozhodnutia o výške a zložení funkčného platu č. 156/2003 z 15. júna 2003, avšak podľa oznámenia Úradu pre štátnu službu č. USS-54/Šz/2004 z 21. marca 2004, Úrad vlády SR v súlade so zákonom určil žalobcovi s účinnosťou od 1. januára 2004 nový funkčný plat, preto od tohto dátumu už žalobcovi nemohol byť vyplácaný funkčný plat na základe pôvodného rozhodnutia z 15. júna 2003, ktoré síce ostalo právoplatné, ale dňom vykonateľnosti nového rozhodnutia jeho účinnosť zanikla. Podľa názoru súdu prvého stupňa tak navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody a v nadväznosti na to, ani príčinnú súvislosť medzi škodou a zisteným nesprávnym úradným postupom. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi uložil žalovanej zaplatiť 19 204 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 23. septembra 2010 sp. zn. 12Co 28/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalobcovi uložil zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania vo výške 160 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v podrobnostiach naň poukázal. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca dovolanie. Navrhoval rozsudky odvolacieho ako aj prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalobca v dovolaní namietal odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ku ktorému malo dôjsť predovšetkým v dôsledku toho, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania a to i napriek jeho listu z 9. júla 2010, v ktorom s takouto eventualitou nesúhlasil. Odvolací súd týmto postupom (ktorý vo svojom rozsudku ani neodôvodnil) porušil čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a tiež čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď nerešpektoval jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Žalobca sa tak nemohol vyjadriť ku všetkým „údajným vykonaným, či stotožneným dôkazom odvolacím senátom“. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd jeho odvolanie v celom rozsahu ani nepreskúmal. Odňatie možnosti konať pred súdom videl dovolateľ i v tom, že súdy obidvoch stupňov pripustili, aby za žalovanú zastúpenú Úradom vlády SR pred súdom konal zástupca na základe plnomocenstva (advokát). V dôsledku toho sa oprávnená osoba za žalovanú bez ospravedlnenia nezúčastnila žiadneho pojednávania a žalobca jej tak nemohol klásť otázky na objasnenie skutočného stavu veci. Žalobca v dovolaní ďalej namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, čo malo za následok nezistenie skutočného stavu veci a poukazoval i na nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) prvostupňovým a odvolacím súdom keď tvrdil, že boli splnené všetky podmienky pre vznik nároku na náhradu škody t. j. nesprávny úradný postup, vznik škody i príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení navrhla dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť. Vychádzal pritom z týchto záverov:

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd vo veci samej predtým ešte nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces a odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Existenciu uvedených väd vidí v postupe odvolacieho súdu, ktorý vo veci rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania a to i napriek jeho listu z 9. júla 2010, v ktorom s takouto eventualitou nesúhlasil, a teda ako žalobca sa tak nemohol vyjadriť ku všetkým „údajným vykonaným, či stotožneným dôkazom odvolacím senátom“, a tiež v tom, že súdy obidvoch stupňov pripustili, aby za žalovanú zastúpenú Úradom vlády SR pred súdom konal zástupca na základe plnomocenstva (advokát), a napokon aj v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ale aj súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať.

Podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka

konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 251/04).

Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II ÚS 251/03).

Ústavný súd už viackrát vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že podstata práva na spravodlivý proces spočíva v práve subjektu domôcť sa oprávnenia, či povinnosti v procese, ktorý spĺňa predovšetkým právne (ústavné a zákonné) aspekty spravodlivosti, ktoré by mali byť súčasťou samotnej existencie demokratického a právneho štátu ktoré sú rozvinuté aj do ďalšieho práva účastníka, a to, aby vec bola prerokovaná v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods.2 ústavy). Zároveň konštatoval, že k prirodzeným právam každého človeka a občana patrí právo, aby v zložitom procese hľadania práva a spravodlivosti mu aspoň raz bolo umožnené predstúpiť pred nezávislý súd so svojou vecou, teda, aby bol vypočutý.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Porušenie práva na spravodlivý proces a odňatie možnosti konať pred súdom žalobca vyvodzuje z toho, že odvolací súd prejednal jeho odvolanie a meritórne rozhodol bez nariadenia pojednávania, napriek jeho nesúhlasu.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z., ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods.1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods.1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V predmetnej veci ako vyplýva zo spisu odvolací súd v záujme zrýchlenia a zefektívnenia konania o opravnom prostriedku rozhodol o odvolaní žalobcu bez nariadenia pojednávania. Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku z 23. septembra 2010 (č.l. 403 a 404 spisu) vyplýva, že v danom prípade odvolací súd 23. septembra 2010 vyhlásil rozsudok v predmetnej právnej veci bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p., pretože prejednanie odvolania na pojednávaní nepovažoval za nevyhnuté ani za potrebné, keďže vo veci nevykonával dokazovanie a ani to nebolo v rozpore s verejným záujmom. V zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. o veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Tento procesný postup bol v danom prípade zachovaný – účastníci konania boli o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku upovedomení spôsobom zodpovedajúcim § 156 ods. 3 O.s.p. (viď „T verejného vyhlásenia rozsudku“ založený v spise na č.l. 402). Žalobca podľa argumentácie v dovolaní zachovanie postupu pri vyhlasovaní rozsudku nenamietal a pochybenie v tomto smere dovolací súd ani nezistil.

Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa argumentácie v dovolaní odňatie možnosti konať pred súdom žalobca videl aj v tom, že súdy obidvoch stupňov pripustili, aby za žalovanú zastúpenú Úradom vlády Slovenskej republiky pred súdom konal zástupca na základe plnomocenstva (advokát). Žalobca tvrdí, že v tomto prípade neboli splnené podmienky konania, nakoľko za žalovanú nekonala oprávnená osoba a v dôsledku tohto postupu súdov, bola mu odňatá možnosť konať pred súdom v tom zmysle, že oprávnená osoba za žalovanú sa nikdy nezúčastnila žiadneho pojednávania, žalobca tak nemohol oprávnenej osobe klásť otázky na objasnenie skutočného stavu veci.

Vyššie uvedené námietky žalobcu sú podľa názoru dovolacieho súdu zmätočné, bez logického súvisu spájajú rozličné procesné inštitúty. Žalobca totiž nerozlišuje otázku, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene štátu konať, kto je oprávnený konať za štát pred súdom a zastupovaním na základe plnomocenstva.

Ustanovenie § 20 O.s.p. stanovuje, že pred súdom môže vystupovať účastník samostatne v tom rozsahu, v akom má spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti. Pri právnických osobách (§ 18 až § 19c OZ) je stanovené v hmotnoprávnom predpise kto za nich môže robiť právne úkony (§ 20 OZ) a kto v ich mene môže vystupovať (§ 21 ods. 1 písm. a) až d) O.s.p.), ak je účastníkom konania štát, považuje sa za právnickú osobu (§ 21 OZ) a jeho procesné zastúpenie je upravené v § 21 ods. 4 O.s.p.

Podľa § 21 ods.4 O.s.p. za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Na konanie štátneho orgánu a toho, koho zákon splnomocňuje na zastupovanie pred súdom sa vzťahujú ustanovenia odseku 1 písm. a) a b), odsekov 2 a 3.

Citované ustanovenie upravuje kto je oprávnený konať pred súdom za štát. Je ním štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi, ktorý pred súdom koná

prostredníctvom štatutárneho orgánu; ak štatutárny orgán tvorí viacero fyzických osôb, koná za právnickú osobu jeho predseda, prípadne jeho člen, ktorý tým bol poverený, a zamestnanca, ktorý tým bol poverený štatutárnym orgánom, ak osobitný zákon neustanovuje, že zaň konajú iné osoby.

Účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Majú právo konať pred súdom vo svojej materčine alebo v jazyku, ktorému rozumejú. Súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (§ 18 O.s.p.).

Rovnaké postavenie účastníkov v civilnom procese vyjadrené v citovanom ustanovení je jedným zo základných práv účastníka. Vyplýva zo zásady, ktorá je zakotvená v čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý stanovuje, že všetci účastníci sú si v konaní rovní, obdobne v čl. 37 ods.3 Listiny základných práv a slobôd. Zásada rovnosti sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. Inak povedané účastníci konania musia stáť pred súdom v rovnakom postavení bez toho, aby bola jedna alebo druhá strana akokoľvek procesne zvýhodňovaná, a súčasne bez rozlišovania, či ide o osoby fyzické, o osoby právnické, alebo štát, a pri fyzických osobách bez ohľadu na vek, pohlavie, rasu, národnosť, vierovyznanie, sociálny pôvod sociálnu orientáciu, zdravotné postihnutie a politické názory. Na uskutočnenie tejto zásady sa súdu ukladá povinnosť, aby obom stranám zaistil rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

V občianskom súdnom poriadku zásada rovností a povinností súdu zabezpečiť účastníkom rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv našla vyjadrenie v celom rade ustanovení zákona, predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. Zásada rovnosti sa prejavuje aj v práve účastníka zvoliť si zástupcu na základe plnomocenstva podľa § 24 a nasl.

Žalobca ako to vyplýva zo spisu v návrhu na začatie konania za účastníka na strane žalovaného označil štát – Slovenskú republiku a ako orgán štátu, ktorý je v tejto veci oprávnený podľa § 21 ods.4 O.s.p. konať uviedol Úrad vlády Slovenskej republiky, ktorý využil svoje právo vyplývajúce z § 24 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastník sa môže dať v konaní zastupovať

zástupcom, ktorého si zvolí a dal sa zastúpiť zástupcom. Zastúpenie žalovanej advokátom nemá žiadny vplyv na podmienky konania a nijakým spôsobom neobmedzuje žalobcu vo výkone procesných práv a povinností realizovaných prostredníctvom procesných úkonov, teda úkonov, ktoré ovplyvňujú začiatok, priebeh a ukončenie konania. Tým, že súdy obidvoch stupňov pripustili, aby za žalovanú zastúpenú Úradom vlády Slovenskej republiky pred súdom konal zástupca na základe plnomocenstva (advokát) nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto táto aj námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ žalobca namieta nesprávnosť právneho posúdenia veci súdmi, treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalobcu. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je

dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods.5 O.s.p. v spojení s § 224 ods.1 O.s.p. a § 142 ods.1 O.s.p.) Žalovaný podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania a tieto aj vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta za 2 úkony právnej služby, príprava a prevzatie veci a vypracovanie vyjadrenia k dovolaniu z 28. decembra 2010 [§ 14 ods. 1 písm. a/,c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tieto úkony právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 2 x 111,21 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 a § 18 ods.3 vyhlášky, t.j. 2 x 7,41 €, a DPH vo výške 45,- €, predstavuje spolu 281,84 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť:

Hrčková Marta